

אלא, בהכרח, יהושע יושב ודורש, ויודעין הכל שהתורה שהוא דורש משל משה היא.

אף אתה ורבי אליעזר כן: אליעזר יושב ודורש, והכל יודעין שהתורה שהוא דורש שלך היא.

נתפייס רבי יוחנן.

אמר להן לרבי אמי ורבי אסי שניסו לפייסו: מפני מה אין אתם יודעין לרצות כבן אירי חברנו?

והוינן בה: ורבי יוחנן, שהקפיד על רבי אליעזר — מפני מאי הקפיד כולי האי?

ומשנינן: דבעי דימרון שמעתא משמיה [הקפיד על כך שיאמרו דבר הלכה בשמו]. שכן אף בדוד מצינו שביקש עליה רחמים, שיאמרו שמועותיו בשמו.

שנאמר בתהלים, שאמר דוד: "אגורה באהלך עולמים, אחסה בפתר כנפיך סלה".

וקשה: כיצד ביקש דוד דבר זה? וכי עלתה על דעתו של דוד שיהא חי וקיום לעולמים?

אלא כך אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבנו של עולם! יהי רצון שאזכה שיהו דברי נאמרין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לאחר מותי, והרי זה כאילו אני חי.

שמעון בן נזירא בשם רבי יצחק אמר: כל תלמיד חכם שאומרים דבר הלכה מפיו

[משמו] בעולם הזה — שפתיו רוחשות [נעות] עמו בקבר. שנאמר בשיר השירים "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ודרשינן ל"חכך כיון טוב" על פיו של תלמיד חכם, שהוא דומה ל"יין:

מה כלי הנקרא כומר של ענבים שמניחים בו את הענבים עד שמתחממים, והיין נוח לצאת, וכיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב מזיל יין מאליו — אף שפתותיהם של צדיקים, כיון שאומרים דבר הלכה מפייהם של צדיקים, מיד שפתותיהם מרחשות עמהן בקבר.

ומפרשינן: דוגמת מה היא ההנאה המגיעה לו לצדיק מכך?

בר נזירא אמר: כהדין דשתי קונדיטון, כמי ששותה כוס של דבש עם יין ופלפלין.

רבי יצחק אמר: כהדין דשתי חמיר עתיק. כאותו השותה יין ישן. שאף על גב שעבר זמן מאז דשתי ליה [ששתה אותו] — עדיין טעמא מורגש בפומא בפיו. ונחלקו בזה:

מאן דאמר כמי ששתה קונדיטון, סובר שלא נאמר זה אלא במי שעשה גם מעשים טובים בחייו, דומיא דקונדיטון שיש בו עוד בשמים טובים.

ומאן דאמר כמי ששתה יין ישן, סובר דמהניא ליה אמירת ההלכה לבר. (43)

נמשל ליין, ופלפל הוא החריפות, והדבש אלו אגדה.

ומאן דסבירא ליה לדמות לחמר עתיק, לפי שיעקר השמועות הם הלכה למעשה, ובספר נחל

43. כן פירש בקרבן העדה. ובפירושו יפה מראה על הירושלמי ברכות פרק ב הלכה ב כתב לפרש, דמאן דסבירא ליה לדמות לקונדיטין שהוא עירוב יין דבש ופלפל הוא משום דהלכה